

som vi kender den nu. Jeg har i et samråd i Fødevareudvalget for ganske nylig fået en klar for nemmelse af, at EU's landbrugsministre ikke er ganske afklarede eller enige om, hvordan de fremtidige landbrugsstøtteordninger skal indrettes.

Men set med danske briller ville der være meget god idé i fortsat at koble miljø og landbrugsstøtte på en sådan måde, at de østeuropæiske ansøgerlande fra starten bliver opmærksomme på, at den højeffektive landbrugsproduktion, som vi kender fra os selv og fra Holland, kan være meget hård ved både drikkevand og vandmiljø, jf. den aktuelle debat.

Efter optagelsen af de første østeuropæiske lande om 2 år vil der være fuld markedsadgang begge veje, og der vil være åbnet et meget stort og udvidet marked for bl.a. miljøteknologi og anden teknologi, som kan hjælpe de her ting på vej.

Men det her skulle jo handle om, hvordan man såvel fra dansk som fra EU-side kan hjælpe med at få ansøgerlandene bragt derhen på miljøområdet på en sådan måde, at både nye og gamle EU-lande kan være nogenlunde lige og ikke skal bruge EU's miljøstandarder og direktiver som bremsen, men derimod som formidlere af et bedre samarbejde. Det er en stor opgave både økonomisk og teknologisk. Europa-Kommissionen har skønnet, at de samlede omkostninger ved at bringe ansøgerlandene op på EU's miljømæssige standard vil være ca. 120 mia. ecu. Og det siger jo sig selv, at man ikke kan løse sådan en opgave fra den ene dag til den anden.

Andre beregninger viser, at det vil tage et sted mellem 10 og 15 år, inden ansøgerlandene vil være på niveau, hvis ikke de får en hjælpende hånd. Og det er jo så derfor, vi i dag diskuterer, hvordan den hjælpende hånd skal rækkes dem.

Som det ligger lige nu, er målsætningerne på miljøområdet ganske klare for optagelseslandene. Kan de ikke nå målene, og dvs. opfyldelse af de direktiver og forordninger, der findes, skal de i hvert fald have så korte overgangsordninger og dermed så megen hjælp som muligt.

Vi synes, det ville være fint, om ansøgerlandene allerede nu blev inddraget i de aktuelle sager. Vi kan støtte forslaget til vedtagelse, som det ligger her.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er ofte sådan, at hastværk er lastværk, og det problem, som et stort flertal i denne her Fol-

ketingssal nægter at se i øjnene, er, at både Nicetraktaten og Østudvidelsen forsøges kørt igennem i et tempo, således at man opnår én bestemt ting, nemlig at begge dele bliver af meget, meget lav kvalitet og kommer til at få en række dårlige konsekvenser.

Man forestiller sig stadig væk i ramme alvor, at udvidelsen kan gå i gang i 2002, det har jeg i hvert fald forstået på regeringen, selv om alle nøgterne rapporter viser, at det ganske umuligt kan lade sig gøre, medmindre man skal skøjte hen over en lang række problemer. Og samtidig bruger man så dette urealistiske projekt som det påskud, der skal få danskerne til at acceptere vedtagelsen af en Nicetraktat, som også er brygget sammen med utroligt hastværk og uden offentlig debat.

Det er sådan det grundlæggende problem, som vi ser ved den debat, vi har i dag. Jeg vil gerne illustrere det med bare at nævne en enkelt af de ting, som man har fejlet ind under gulvtæppet, f.eks. spørgsmålet om grænsedragningen mellem Polen og Ukraine, hvor de regler, der står i Amsterdamtraktaten og i Schengenaftalen, vil tvinge Polen til at lave et pigtrådshegn ned langs denne vistnok ca. 1.000 km. lange grænse med tusindvis af vagtposter og vagttårne osv. Noget, der i ganske ubehagelig grad kommer til at minde om de forhold, som man for 10 år siden slap fri af, da jerntæppet forsvandt.

Og det problem kan man altså ikke løse på kort tid. Det kræver lange, møjsommelige forhandlinger, f.eks. mellem Tyskland og Polen, at løse sådan et spørgsmål. Man bliver ved med fra den danske regering at lade, som om de forhandlinger går ufattelig godt, og at der stort set ingen problemer er tilbage.

Nu er man også begyndt at stille krav om, at der skal stilles yderligere betingelser for ansøgerlandene i forbindelse med euroen – noget, man bestred i kampagnen op til den 28. september 2000, men som nu er kommet på dagsordenen. Der må stilles yderligere økonomiske krav, som vil gøre det yderligere vanskeligt for ansøgerlandene at leve op til miljøet.

Så tingene hænger ikke sammen. Og derfor lagde jeg mærke til statsministerens indledning. Derfor vil vi ikke påduttes, at vi skulle acceptere en hastværks-Nicetraktat, som bliver noget kludderværk, af hensyn til en udvidelse, der alligevel – det ved vi – kommer til at tage lang tid.

Derfor vil jeg fremsætte følgende: